

Maggie și animalele magice

Salvarea unicornului

E.D. Baker

ilustrații de

Lisa Manuzak

Traducere din limba engleză de
Maria Fiera

Editura Paralela 45

Cuprins

Capitolul 1.....	1
Capitolul 2.....	13
Capitolul 3.....	24
Capitolul 4.....	35
Capitolul 5.....	49
Capitolul 6.....	58
Capitolul 7.....	72
Capitolul 8	82
Capitolul 9.....	92
Capitolul 10.....	106

Maggie și animalele magice

Salvarea unicornului

EDITURA PARALELA 45

Capitolul 1

— Maggie, am nevoie de ajutor!
a strigat Bob de afară. Avem un
pacient nou!

Trecuse o săptămână de când
mama vitregă o dăduse afară din
casă. Maggie locuia acum cu Bob
și soția sa, Nora. Bob o învăța cum
să aibă grijă de animalele magi-
ce bolnave sau rănite pe care le

aducea la grajd. Ei îi plăcea munca și era întotdeauna nerăbdătoare să învețe mai mult.

Maggie și-a pus jurnalul în buzunar și s-a grăbit spre ușă. Bob o aștepta, ținând de căpăstru un cal înaripat care părea tare nefericit. Își ținea capul în jos, la fel și aripile de culoarea laptelui.

— Ce frumos este! a exclamat Maggie. Dar ce s-a întâmplat cu el?

Calul zburător și-a ridicat capul ca să o privească. O tăietură urâtă încă îi sângera în mijlocul frunții.

— S-a lovit la cap și nu mai poate aproxima cum trebuie distanțele, a spus Bob. După ce-i tratez rana, o să-l țin într-o boxă ca să-l pot supraveghea. Ai putea tu să o pregătești, te rog?

Maggie a încuviințat și s-a grăbit la fântână. După ce a umplut gălețile cu apă, a împrăștiat fân proaspăt pe jos. Apoi i s-a alăturat lui Bob, care se străduia să curețe rana calului.

— Aș putea să-l țin eu de căpăstru, dacă te-ar ajuta.

— E un animal sălbatic, Maggie.
Nu vreau să te rănești.

Maggie a stat deoparte cât Bob a tamponat ușor rana cu o cârpă umedă. Când calul s-a smucit, Maggie a făcut un pas înainte, încet, ca să nu-l sperie, și i-a mângâiat gâtul, șoptindu-i:

— Băiat frumos, vrem doar să te ajutăm.

Calul și-a împins botul în palma lui Maggie și a forăit ușor în părul ei moale.

— Cred că te place, a spus Bob.

Maggie a continuat să-l mângâie pe gât. În acest timp, Bob i-a curățat rana și a vrut să-l ungă cu o alifie lipicioasă, dar animalul s-a dat în spate, speriat. Maggie l-a ținut bine și i-a șoptit vorbe liniștitoare. Apoi Bob a lăsat-o să-l ducă în boxa pe care i-o pregătise. Calul era cât pe ce să se izbească cu capul de tocul ușii, însă Maggie l-a condus cu grijă înăuntru.

— Trebuie să recunosc, știi să te porți cu animalele, a spus bătrânul în timp ce dădea jos căpăstrul.

Maggie a ridicat din umeri.

— Încerc să mă port cu ele așa cum aș vrea și eu să se poarte lumea cu mine dacă aș fi rănită și speriată.

— Ține-o tot așa! a încurajat-o Bob.

Chiar atunci a intrat în grajd Stella, cu găscă ei, Trandafiraș-sălbatic.

— Bună! a întâmpinat-o Maggie. Ce devreme ai venit!

Stella trecea pe la grajd aproape în fiecare zi, dar de obicei venea abia după prânz.

— Speram să te ajut să hrănești căluții, a spus Stella. Nu i-ai hrănit încă, nu?

— Acum voiam să mă apuc. M-am trezit mai devreme ca să le culeg zmeură.

— Și eu! a zis Stella, ridicând un coșuleț plin. Trandafiraș-sălbatic a alergat după gândăcei, iar eu am umplut coșul cu zmeură.

Leonard, calul vorbitor, și-a scos capul pe ușă. Cu gura plină de grăunțe, a mormăit:

— B-bună, Stella! A-ai adus vreun morcov pentru mine azi?

— Desigur, a spus fetița și i-a dat să ronțăie unul.

Trandafiraș-sălbatic s-a grăbit să ciugulească grăunțele care-i căzuseră lui Leonard din bot.

După ce le-a mâncat pe toate, Maggie i-a mai împrăștiat câteva pe podeaua unei boxe goale.

— Trandafiraș-sălbatic poate rămâne aici cât timp hrănim noi căluții.

Stella a râs.

— Tot ce-a făcut în dimineața asta a fost să mănânce. Dacă mai mănâncă mult, n-o să mai poată să meargă de grasă ce e.

— Nu văd nimic rău în asta!
a comentat Leonard.

Maggie a deschis ușa de la boxa căluților zburători. Erau mai mici decât bondarii. Unii aveau aripi de fluture, pe când alții aveau aripi de muscă, de cărăbuș sau de libelulă. Când au intrat fetele, căluții au galopat iute spre cea mai îndepărtată parte a lacului lor de mărirea unei băltoace. În clipa în care Maggie și Stella au întins zmeura pe jos, Gâdilici, unul dintre cei mai curajoși căluți, s-a întors tropăind. S-a apropiat de Maggie

și a stat nemișcat când ea i-a pus o zmeură în față.

— Nu-i mai e frică de tine, a observat Bob din ușă.

— Crezi că m-a iertat că i-am rupt aripa din greșeală? a întrebat fetița.

— Da, sunt sigur! O să te ierte pentru orice, numai să-i aduci zmeură!

